

**Predikan i Kindaholms församling 2019 av Tobias Bäckström**

## **Jungfru Marie bebådelsedag**

**”Guds mäktiga verk”**

**Mika 5:2-4**

**Rom 4:18-21**

**Luk 1:26-38**

Idag är det jungfru Marie bebådelsedag och varje söndag har ju också en rubrik. Den här dagen har rubrikmakarna valt: *Guds mäktiga verk*. Det är ju hämtat från Magnifikat, Maria lovsång. Den sång hon brister ut i när hon träffar Elisabeth, sin äldre släkting som också väntade barn. ”Han gör mäktiga verk med sin arm” säger hon om Herren.

”Guds mäktiga verk” – men om vi bara såg den rubriken utan veta vad det syftade på, vad hade vi då tänkt att innehållet skulle varit? Vad hade vi sett framför oss? Vad är mäktigt i vår värld?

Kanske vi hade tänkt oss en skyskrapa, en väldig byggnad. Det är ju onekligen en mäktig känsla när man står och tittar upp längs ett torn eller ett höghus som sträcker sig upp mot skyn. Om vi går till naturen kan vi tänka oss ett vattenfall, Niagarafallet i Amerika t ex. Jag har aldrig varit där men kan ändå föreställa mig hur det skulle upplevas när man börjar höra dånet av vatten långt innan man kommit inom synhåll.

Men vad är det vi möter i dagens evangelium och som alltså fått rubriken ”Guds mäktiga verk”. Först och främst möter vi en ung kvinna, kanske i övre tonåren i en ganska liten och oansenlig stad, Nasaret.

Hon får en dag ett oväntat besök från en ängel vid namn Gabriel. Det är naturligtvis fantastiskt att få en ängel som gäst i sitt hem, ändå är det inte han som det syftas på. Istället är det hans *budskap* till Maria som är det viktiga, som är Guds mäktiga verk, att hon ska bli gravid och föda ett barn.

Gravida kvinnor finns det ju annars gott om. Det kan i sig inte vara det unika. Och ett litet barn, ja, än så länge är det bara ett litet *embryo* i Marias livmoder, det är ju så långt ifrån mäktighet man kan komma.

Varje barn är naturligtvis ett mirakel och det barn som Maria nu väntar är ett större mirakel än vanligt. Men det mäktiga med detta barn handlar inte om kraft och styrka och inte ens miraklet med den övernaturliga tillblivelsen.

Det mäktiga med barnet är att det är Gud själv, Gud själv som blir en del av mänskligheten. Det mäktiga med Gud är inte i första hand att han är så stor utan att han kan bli så liten. Han kommer till oss som ett barn.

Men den här dagen handlar ändå mest om Maria, hon som gjorde detta möjligt. Hade hon inte funnits där, och varit fullkomligt disponibel för Gud och hans verk, hade detta mäktiga verk inte kunnat ske.

Igår hade vi en dag i Svenljunga på temat Det flödar glädje och jag lyssnade på ett panelsamtal om *På spaning efter tro*. Bland annat sades det att tro handlar om tillit och tillit är något som uppstår i en relation. Tillit är inget man kan ha ensam.

Maria är tilliten *personifierad*. Kanske är det ingen människa som haft en sådan tillit som hon. Hon hade aldrig tidigare träffat ängeln, sändebudet från Gud. Det som han säger till henne kan inte vara lätt att ta till sig. Han pratar om ett mycket märkligt barn som hon ska föda, den Högstes son, som skall ärva Davids tron. Och barnet ska hon föda utan att ha varit med en man. Ändå finner hon sig i detta, hon ställer sig omedelbart till Guds förfogande. Hon vet inte vad det kommer innebära att säga ja till detta, men hon behöver inte veta.

Är det inte detta som är tillit, att inte förstå vad eller hur, men ändå ta det till sig. Att avstå från kontroll. "Lita på mig!" kan vi ju säga ibland till varandra, och det vi menar är ju att även om du inte förstår till 100 % så kan du lita på att *jag* har förstått saken.

Och därför förutsätter, tillit, tro, en relation. Det handlar inte om att vara godtrogen. En försäljare som ringer upp och säger: "Lita på mig!", ja, det hade varit naivt att godta det. Men en person som man känt i många år och som man fått tidigare bekräftelse på att denna person är att lita på, ja, det är inte godtroget att lita på denne. Lever man i en tillitsfull relation behöver man inte veta allt, man behöver inte ha kontroll, eftersom man litar på den andre.

Hur får vi en sådan tro och tillit till Gud? Ja, på ungefär samma sätt som det växer fram tillit till andra människor. Genom en långvarig relation, där vi tillsammans med andra möter Gud i bön och gudstjänst. Det var också något som sades i den här panelen igår: det går inte ensam. Tro och tillit växer fram i en gemenskap.

Och kanske kan det också vara så att ett hinder för tro är att man eftersträvar kontroll? Man vill veta i förväg, ha alla papper på bordet innan man ger sig in i tron. Men trons väg är en resa där man inte kan förutse slutmålet. Vi har inte alla svaren, kan inte ha dem heller. Inte i förväg i alla fall.

Maria tvekade inte. Hon tog emot ängelns budskap i tro och tillit, trots att hon knappast kunde ha en aning om vad hon gav sig in i. Guds ord tog sin boning i hennes kropp och började växa där. Hon födde fram Kristus, Guds Son. Eller Ordet som aposteln Johannes säger.

Men även vi får ta emot ordet i tro. Och när vi tar emot Guds ord i tro och tillit får det en chans att växa inom oss. Guds ord är levande får det bara hamna i god jordmån kan det slå rot och leva och växa inom oss. Och den goda jordmånen är just tillit.